

Sprookje 1002: een david-en-goliathverhaal

Heel lang geleden, in de tijd toen de dieren nog Nederlands spraken (allicht ergens tussen het mio- en plioceen in) was de aarde helemaal bedekt met sprookjesbossen. Linde- en linzenbomen bloeiden er welig, coca- en kolabomen stonden zij aan zij. In elk sprookjesbos woonde een verschillende diersoort. Alle dieren co-existeerden toen nog in vrede. Geen wonder trouwens: elk dier was toen nog overtuigd vegetariër.

In een van die sprookjesbossen huisden de konijntjes. Die hielden jaarlijks een groot feest, een drukbezocht bijeenzijn waarop traditioneel een wedstrijd bladeren rapen plaatsvond. De bedoeling van dat spel was dat elk konijn zo veel mogelijk bladeren in het bos ging zoeken. Wie na een kwartier de grootste stapel kon verzamelen werd tot winnaar uitgeroepen. Niet dat de konijntjes zo bijzonder goed waren in het bladerenrapen. Neen, au contraire. Ze deden het meer voor het plezier, de keitegekke sfeer en de leuke babbel. En bovendien: het bracht veel geld in het laatje voor de zieke konijntjes.

Op een mooie dag in november, na de abscissie, stond het jaarlijkse feest weer op het programma. Er hadden zich zoals steeds veel konijntjes aangemeld. Het leken er wel 11 duizend duizend. Aan de traditionele inschrijvingsboom stonden lange rijen. Tot grote verrassing van de konijntjes kwamen plotseling ook vijf grote dieren aanschuiven: een ocelot, een Berner senner, een steppeolifant, een jak en – jawel – een tijger. Die waren afkomstig uit verre sprookjesbossen, vast nog een heel eind voorbij Bachten de Kupe. Ze wilden ook graag deelnemen aan het bladerenrapen. De konijntjes vonden het vreemd dat die grote dieren er zo'n lange reis voor overhadden om gewoon wat te komen bladeren rapen, maar konijntjes stonden bekend om hun ongeremde gastvrijheid en ze heetten hun gasten dan ook hartelijk welkom met een café au lait en een overheerlijke mignardisesschotel.

De grote dieren amuseerden zich meteen heel kostelijk. Ze lachten honderduit. De konijntjes hoorden hen voortdurend stoefen over hoe goed ze wel konden bladeren rapen. En dat was niet gelogen. Tijdens de wedstrijd kwamen de kleine konijntjes er niet aan te pas. Ze gingen immers voortdurend heen en weer lopen om blaadje per blaadje op hun stapel te leggen, terwijl de grote dieren meteen een enorm bladerenpakket meebrachten uit het dicht bebladerde woud. Na een kwartier hadden de konijntjes maar kleine hoopjes met bladeren verzameld, terwijl de grote dieren uitpaktten met hun enorme eiffeltorens. De olifant, die met zijn forsgebouwde slurf veel kon torsen, werd tot winnaar uitgeroepen. De vier andere grote dieren bezetten de andere topplaatsen. Voor de arme konijntjes bleef er helaas geen enkele prijs over.

Plots ontspon zich een hoogoplopende discussie tussen de tijger en de olifant. Er werd zelfs een loep en een centimeter bijgehaald om de nipte verschillen op te meten. De konijntjes schrokken op. Vanuit hun standpunt leek het bijna zo erg als

de Peloponnesische oorlog of de strijd tussen de Guelfen en de Ghibellijnen. Maar al snel waren beiden alweer de beste maatjes aan de bar, bij een vers getapte tripel van Westmalle.

Nog voor de cérémonie protocolaire gingen de grote dieren nog even naar de kleine hoopjes van de konijntjes kijken. 'Dat klopt hier niet', zei de tijger. 'Jullie hebben nogal wat bladeren verzameld met foute randen: scheuren, bruine plekken. Dat kan niet, dat is Flip en Jacob. Enkel zuiver groene blaadjes zonder krassen en scheuren zijn toegelaten.' 'En dan moet je hier eens zien', riep de olifant vilein. 'Dit is nog veel erger: witte blaadjes!' De grote dieren keken vol viscerale afkeer toe. 'Witte blaadjes zijn al helemaal verboden.'

Daar hadden de konijntjes nog nooit van gehoord. Voor hen was het bladerenrapen gewoon een leuk tijdverdrijf. Voor de rest stak het niet zo nauw. 'Jullie hebben een reglement met rigide regels nodig', adviseerden de grote dieren nog voor ze naar hun volgende bestemming, het schildpaddenbos trokken. Ook daar vond immers een bladerenraapwedstrijd plaats. Ze moesten achter een lange file van schildpadden plaatsnemen. En het vorderde bijzonder langzaam. 'We vieren vandaag sint-salarius, de dag waarop de lonen uitbetaald worden', verklaarde een alligatorschildpad. 'Dan geven we gul voor het goede doel.' 'De Heilige Salarius, mijn reet', bromde de hond in het gezelschap met een blik op de administratieve rompslomp aan de inschrijftafel, 'je zal wel eerder Sint-Bureaucratus bedoelen zeker?!'

Maar ook bij de schildpadden werden ze met verbaasde blikken maar heel vriendelijk ontvangen. Ze wonnen uiteraard opnieuw en veroverden de mooiste prijzen. Voldaan trokken ze naar hun volgende bestemming, niet na nog vele goedbedoelde opmerkingen over de onzuivere blaadjes en onduidelijke reglementen. Bij de eekhoortjes was het weer bonje. De wind stak op zodat het onduidelijk was wie nu eigenlijk had gewonnen. De eekhoortjes klasseerden iedereen ex aequo, maar dat was niet naar de zin van de topspelers. Na veel discussie ging de jury overstag en bezetten de grote dieren alle podiumplaatsen. Triomfantelijk liepen ze, beladen met een totebag vol geschenken, terug naar hun thuisbos.

Een jaar later gingen de grote dieren opnieuw deelnemen aan het bladerenrapen bij de konijntjes. Door de mond-tot-mondreclame waren ze nu met tien. Ook een amoerpanter, een pardellynx, een Kaapse ezel, een sint-bernardshond en – jawel – een przewalskipaard waren immers van de partij. Opvallend: deze keer stond er helemaal geen file aan de ingang. De grote dieren waren zelfs bijna in de meerderheid. En dat ondanks het feit dat de organisatoren dit keer royale cadeaueques voor de beste lokale deelnemers voorzien hadden. Maar veel konijntjes hadden blijkbaar afgehaakt na de commotie van vorig jaar.

De grote dieren amuseerden zich weer opperbest. In hun categorie won de olifant opnieuw, maar nu kantje boord voor het paard. Maar er was wat discussie over een meetlat die niet helemaal recht zou zijn, en over blaadjes die te laat verzameld waren. Maar de grote dieren vertrokken daarna wel als de beste kompanen. Ze hadden weer

een merveilleuze bladerenraapdag gehad, al stuurden ze daarna full speed nog veel postduiven naar de konijntjes met suggesties over het perfecte meetinstrument en het gebruik van windschermen. De konijntjes-organisatoren vonden vooral dat ze deze keer veel minder geld hadden ingezameld voor de aan tularemie lijdende konijntjes.

Ook bij de schildpadden en de eekhoortjes waren de grote dieren weer van de partij. Daar was er wat geoha over onduidelijke nerven in een blad en over onterecht verzamelde blaadjes van oude bomen. Enkel de allerallernieuwste bomenversies telden immers mee. De schildpadden en eekhoorns keken alsof ze het in Keulen hoorden donderen, maar ze bleven vriendelijk en voorkomend tegenover de campionissimo's uit de verre dierenbossen. Maar in de coulissen werd er telkens gemord over tegenvallende inkomsten en over een sfeer die niet meer helemaal dezelfde was.

Ondertussen hadden de grote dieren via hun wat-is-er-aan-de-handclubje weer veel publiciteit gemaakt voor die in hun ogen gezellige bladerenraapessies. Het jaar erna hadden zich daardoor zelfs vijftien grote dieren verzameld aan de vooraf gearbnb'de overnachtingsplaats. Dit keer kwamen ook een cheeta, een hippopotamus, een poema, een bullenbijter en – jawel – een dicteetor opdagen. Bovendien had een adeliëpinguïn zich nog op het nippertje afgemeld wegens het broedseizoen. De grote dieren verheugden zich op weer een leuk potje bladeren rapen. En dit keer was er gelukkig opnieuw een massale toeloop aan de inschrijvingsboom. Een duracellkonijntje met opvallende theo-en-theatanden sprak hen aan: 'Leuk dat jullie er weer zijn. Maar o ja, vanaf dit jaar doen we niet meer aan bladeren rapen, maar hebben we het vervangen door een keinjige paddenstoelenquiz. Dat is veel leuker en onze inkomsten zijn bovendien vertienvoudigd. Goed voor de zieke konijntjes. En straks gaan we tussendoor eikels gooien. Gezellig.'

De grote dieren keken maar sip. Daar hadden ze helemaal geen zin in. 'Maar', opperde de olifant wijs, 'we kunnen met zijn allen naar de schildpadden gaan'. Zo gezegd, zo gedaan. Ze lieten de over ditjes en datjes kwebbelende konijntjes achter zich en trokken meteen naar het schildpaddenbos. Maar van ver viel het al op: het woud was nu helemaal omgeven door een reuzegrote afrastering. Het was even zoeken naar de toegangspoort. Er hing een beduimeld stuk karton met enkele post-its op. Tot hun ontzetting lazen de grote dieren de tekst: 'Schildpadden only'. De grote dieren keken stiekem door de omheining. Wat een fiësta! Er waren bijzonder veel schildpadden aanwezig. De kastelein had het razend druk: de campari's on the rocks en de G&T'tjes vloeiden rijkelijk. De schildpadden hadden ontzettend veel plezier bij het bladerenrapen. De grote dieren huiverden: witte blaadjes alom. Onzuivere nerven. Oude bomen. Bah!

Snel liepen de grote dieren door naar de eekhoortjes. Oef, daar konden ze wel terecht. Maar na een welkomstspeech à la Cees Buddingh' werden ze tot hun ontzetting meteen naar een afzonderlijk deel van het bos gebracht. Daar mochten ze onderling bladeren rapen, ver buiten het zicht van de eekhoortjes. Ze moesten bovendien zelf hun stapels meten en – hoe bestaat het – in de eindklassering werden ze al helemaal niet vermeld.

Diep gekwetst in hun ego dropen de grote dieren een voor een met de staart tussen de poten af om op het thuisfront wat te gaan mokken. Enkel de tijger bleef nog achter. Die gromde vol genoeg. Zijn bladerenhoop was het nec plus ultra: zuiver groen, zonder een enkel randje of storende nerf. En met alleen nieuwe blaadjes.

Hij hoorde vaag op de achtergrond de laaiend enthousiaste kreten van de eekhoortjes bij het bladerenrapen. Met zijn spreekwoordelijke je-m'en-foutismeattitude haalde hij zijn schouders op, ging voor de zoveelste keer glimmend van trots nog eens de hoogte opmeten van zijn perfecte stapel, kroonde zichzelf bij gebrek aan enige tegenstand tot glorieuze winnaar en riep uit volle borst: 'Hieperdepiep hoera!'

Maar zijn jubelkreet ging helemaal verloren in het grote sprookjesbos.